

N:o 77.

Af herr **Törnebladh**, om åtgärders vidtagande för att skydda statens postverk mot intrång i afseende på befordran af slutna bref samt af brefkort.

Genom behandlingen af frågan om inrättandet af stadspost i Stockholm har uppmärksamheten blifvit starkt rigtad på de bestämmelser, som må anses gälla för postbefordran af bref och brefkort m. m. Också är nu under bildning ett bolag med ändamål att i Göteborgs stad befordra post, och dessutom har i samma stad öppnats en anstalt, som enligt offentlig annons är afsedd för befordran bland annat af bref och korsbandsförsändelser.

Det kan icke vara för staten likgiltigt, att sålunda intrång göres på hvad som hittills i allmänhet ansetts vara dess verksamhetsområde. Noggranna efterforskningar hafva ock gifvit vid handen, att statens postregale blifvit mer än en gång i förra tider otvetydigt vindiceradt, och hvad angår lokalposten, har åtminstone frågan om afgiften för lokalbref vid flere riksdagar, såsom 1853—1854, 1856—1858 o. s. v., behandlats af Riksdagen i form af bevillningsärende. I lagen för postverket i Norge af den 3 maj 1871 stadgas i 46 § följande: »Det skall vara förbjudet att underhålla någon post eller expressinrättning i syfte att utan postverkets mellankomst på bestämda tider befordra bref mellan orter här i riket, då mellan dessa post underhålles för statens räkning, eller mellan Norge och utlandet. Bryter någon häremot, böte han från 10 till 100 Spd och derjämte 10 skilling för hvart på sådant sätt oloffligen befordradt bref. Enahanda böter för hvart bref drabba den, som aflemnar bref till befordran på det ofvan omtalda förbjudna sättet. Vid samma ansvar skall det vara förbjudet att underhålla någon anstalt till regelbunden befordran af lokalbref å de orter, der lokalpost är för postverkets räkning inrättad, äfvensom att genom dylik anstalt försända bref.»

Det är utan tvifvel af vigt, att äfven hos oss den befogenhet, som tillkommer postverket, får uttryck i tydliga lagbestämmelser. Att saken från

synpunkten både af postverkets inkomster och dess uppgift att på ett bekvämt och allmänhetens rätt och bästa fullt betryggande sätt sörja för postbefordringen förtjenar all uppmärksamhet, lär icke af någon förnekas. Med afseende härå bör den ock blifva föremål för regeringens behandling och ordnas i öfverensstämmelse med hvad lag och författningar kräfva eller medgifva. En anhållan af Riksdagen härom synes mig därför vara af behovet påkallad. Visserligen äro redan två motioner väckta i sådant syfte, men hvad i dem föreslagits torde icke vara egnadt att lösa frågan i hela dess omfattning. Jag tillåter mig med anledning häraf föreslå,

att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t måtte, så snart ske kan, vidtaga de åtgärder, som kunna finnas erforderliga, för att staten må ega att, utan intrång från annat håll, genom sitt postverk mot afgift verkställa all regelbunden befordran af förseglade eller eljest tillslutna bref samt af brefkort såväl emellan in- och utrikes samt emellan inrikes orter, som ock å de särskilda inrikes orter, der statens postverk har anordnat lokalbrefbefordran.

Om remiss till tillfälligt utskott anhålles.

Stockholm den 14 april 1888.

R. Törneblad.